

[Lawaetz]

men det kan man jo ikke diskutere, så længe ingen vil diskutere virkelig alvorlige besparelser, men kun småpillerier på 2,5 mia kr.

Den af statsministeren pænt omtalte erhvervsvenlige politik er naturligvis på samme tid en politik, der er venlig over for lønmodtagerne – det er nemlig betingelsen for, at de kommer i arbejde – men jeg må indrømme, at jeg selv med min allerbedste vilje har lidt svært ved at få øje på det erhvervsvenlige i hele dette oplæg.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Dette lovforslag er det hårdeste indgreb, der er foretaget over for lønmodtagerne i moderne tid – nogenlunde sådanne ord blev udtalt her fra tingets talerstol i går, og jeg vil starte med at sige, at det er jeg enig i, ligesom jeg er enig med hr. Kaj Poulsen, som stort set har gentaget ordene her i dag.

Det er det hårdeste indgreb, vi har set i folketinget fremlagt af en regering, der udgår fra det største arbejderparti i landet. Samtidig er det det hårdeste indgreb nogen sinde godkendt af LO-toppen. Det kan man vist nærmest ikke kalde krævemøntalitet, som den forrige taler var inde på.

Indgrebet er det tredje i denne korte overskomstperiode. Det vil sige, at LO for tredje gang inden for kort tid går med til lønindgreb af en størrelsesorden, der med regeringens egne tal betyder reallønsskud på 5 pct. Når dertil lægges, at der på LOs kongres kunne fremlægges tal, der sagde reallønsskud på 4 pct. inden for 2–3 år, er målet fuldt til overmål.

Til trods for at en blind mand med sin stok kan føle, at denne politik intet gavner, fortsættes der. Det var jo ikke ligefrem det, LO-kongressen kaldte at flytte hegnsplæ; de er i hvert fald flyttet så langt til højre, at der snart ingen vej er tilbage.

Dyrtidsreguleringen forringes: man tager ganske enkelt 2 portioner. Det er det eneste værn, mange lønmodtagere har blot for at få en lille smule dækning for prisstigninger. Der laves stop for lønførhøjelser, og det bevægelige lønsystem, som det ikke tidligere er lykkedes at gribe ind over for, er det endelig lykkedes at få spaden under.

Hvordan LO og ikke mindst en metalformand, nemlig hr. Georg Poulsen, har kunnet gå med hertil, begribes simpelt hen ikke. Jeg

har spurgt mig selv: ja men er manden da ikke i færd med at overflødigøre sig selv? Og jeg har måttet svare jo. Det skal jeg nu kun græde tørre tårer over – det må han jo selv om – men medlemmerne har krav på, at deres valgte ledere ikke sælger fagbevægelsens rettigheder. Det har taget mange år at opnå de rettigheder, de har, men de fortæbes mere og mere.

Fagbevægelsen angribes i disse år af noget, der ude i folkemunde kaldes den gule syge. Der hentydes hermed til de gule fagforeninger, og er der noget, man skal være på vagt over for, er det netop disse gule fagforeninger. Men det er ufatteligt og en hån mod medlemmerne, når så fagbevægelsen selv ved deres valgte topfolk bevidst eller ubevidst går med til ting, der blot på lidt længere sigt vil overflødigøre fagbevægelsen.

»Lønnen skal sikres mod overgreb, reallønnen skal øges«. Dette er bare to overskrifter, der var i det ellers udmærkede blad, LO på et tidspunkt udsendte; dette sagt bare for fuldstændighedens skyld.

En 5 pct.s nedgang i realløn svarer til en relativ formindskelse af den samlede lønsum med 9–10 mia kr.; disse tal har vi fra de økonomiske vismænd i december 1977. Det er realiteten bag dette forslag. Købekraften af disse milliarder må naturnødvendigt betyde øget ledighed, for når der ikke er penge at købe for, er der heller ikke brug for produktion. Hertil er hegnsplæene altså flyttet.

Allerede under det lønstopforslag, der for nylig blev gennemført, frygtede vi i SF, at det, der ville komme herefter, ville blive af samme skuffe, og vi må sige, at regeringen langt har overgået sig selv, for dette forslag er jo en gentagelse af samme lønstopforslag. Men hertil kommer også, at dyrtiden nu frtages lønmodtagerne, og taktreguleringen, der for mange, ikke mindst lavtlønnede og mellemlønnede, er det eneste værn mod prisstigninger, har man også med i dette forslag.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at dette lovforslag har tilbagevirkende kraft, for vi har lønstoplov fra den 4. november; derfor vil det have tilbagevirkende kraft til den tid. Samtidig peger det fremad, som man kan se i bemærkningerne, fordi der er tale om, at man skal forhandle igen, og muligvis igen, med lovindgreb til marts 1981.

Det er grove løjer, og det kommer vel ikke som nogen overraskelse for nogen, at sociali-